

Dannelse, hvorledes den sandede Dannelse bør være, og hvorvidt den enkelte Rigsdagsmands Maade at tale paa staaer i Forhold til denne ægte Dannelse, saa maa jeg dog, uagtet jeg indrømmer, at den ærede Rigsdagsmand hører til de meest gjennembannede Menneſter her i Landet, protestere imod, at han saaledes sætter sig paa Dommerſædet med Hensyn til Dannelse og saaledes schematiserer andre Folk efter sin Opfattelse. Vi kunne jo ikke Alle være saa gjennembannede som den ærede Rigsdagsmand; vi tale paa vor Maade, men den kan dog ogsaa være berettiget. Naar der er sagt, at jeg er gaaet frem paa en ubillig Maade mod dem, der have underſkrevet Andragendet, at det var smaa Almuesmænd, og at de ere blevne haanede, da skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg ikke behøver at forsvare mit Forhold til Almuesmanden, det er et saadant, at jeg ikke engang behøver at afvise en saadan Udtalelse; men hvorfomhelst jeg seer, hvad jeg mange Gange har seet, og som jeg ogsaa efter min Overbeviſning seer i dette Tilfælde, at Hænderne vel ere Gfaus, men Røsten Jacobs, skal jeg til enhver Tid være rede til at kæmpe mod denne Røst; det er ikke Almuesmandens Røst, jeg taler imod, men det er en ganske Andens.

J. N. Hansen: Med Hensyn til den ærede sidste Talers Uttringer finder jeg det slet ikke nødvendigt at tage til Gjemme, men jeg holder mig til, hvad jeg før sagde i den Retning. Jeg vil indrømme den ærede Rigsdagsmand, at Almuesmanden let kan komme til at faae Skyld for Noget, som en Anden staaer i Spidsen for, men det er der her ikke Tale om. Jeg skal nu rette mit Svar til den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgfreds (H. Hage), og jeg skal da gjøre opmærksom paa, at jeg er aldeles ubekjendt med, og har heller ikke i Udvalget hørt, at der blev nævnt Noget om, at man vidste, hvem Concipisten af Andragendet var. Det er muligt, at den ærede Rigsdagsmand veed det, men jeg veed slet Intet derom. Er det en daarlig Procurator, som har skrevet Andragendet, saa rammer jo dog det latterlige, som man har søgt at lægge deri, Underſkriverne.

(Udfbrydelse af E. B. Rimeſtaab). Den ærede Rigsdagsmand, som udbryder i Udtaal, har ikke angrebet Concipisten, men Klagerne, det er dem, han har gjort latterlige, og Udvalgets Betænkning gaar ligeledes løs paa Klagerne, ikke paa Concipisten. Derſom jeg havde havt nogen Anelse om, at Concipisten var en Procurator, han være daarlig eller ikke, skulde jeg med stor Fornøielse have ladet de Herrer gjøre ham saa latterlig som muligt; men de have holdt sig til Andragerne, og de ere Almuesmænd. Det er meget muligt, ja det er ganske vist, at den ærede Rigsdagsmand har Ret i, at Almuesmanden taler ligefrem og simpelt, men den ærede Rigsdagsmand veed ogsaa, at han ikke er vant til at omgaaes med Pen og Blæk; naar han skal skrive, staaer han meget langt tilbage selv for den allerdaarligſte Procurator. Derſom man altsaa vil frifinde Almuesmanden for at have skrevet Andragendet, saa gjør man efter min Mening Uret i at gjøre ham latterlig, fordi han har underſkrevet det, thi det kommer jo ogsaa af hans Ubekjendtskab med de rette Former og den strenge Gjennemførelse af Conſequentsen maa lede dertil. Have de nu vel ikke gjort sig skyldige i at skrive Andragendet, saa have de dog paa Grund af deres Margel paa Kundskab gjort sig skyldige i at underſkrive et slet affattet Andragende, og saa rammer latteren dem jo netop i denne Egenſkab; det var det, jeg meente, at man ikke skulde lade det komme til i Folkethinget. Man kan gjøre det paa ethvert andet Sted, hvor Wittigheder kunne være paa deres Plads og kunne gjøre sig gjældende; men jeg meente, at man ikke skulde gjøre det i Folkethinget.

Formanden: I Anledning af den Maade, hvorpaa den ærede sidste Taler opfattede, hvad Rigsdagsmanden for Præstø Amts 6te Valgfreds (H. Hage) havde udtalt, skal jeg bemærke, at jeg ikke har forſtaaet den nævnte Rigsdagsmands Udtalelse saaledes, at han vilde betegne Concipisten som en vis bestemt Person. Jeg troer ikke, at det har været den ærede Rigsdagsmands Hensigt, og det vilde heller ikke være rigtigt at figte til nogen vis bestemt Person. (H. Hage: Nei, naturligtvis.)